

REGÉLŐ.

Pesten vasárnap december 13^{kán} 1840.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csütörtökön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

ELBESZÉLÉS.

Bekir pasa és az orvos.

Derültt est volt; én éppen házam erkélyén állék Bulakban — így regélt barátjának az orvos — midőn szolgám, Ibrahim, egyiptusi fesszel felém közeledett mondván: „Uram! Bekir pasa haremébe hivat; lovad' felnyergelém.“ — „Tehát mennünk kell!“ — válaszolék 's csak hamar lóra ültem, és Bulak csendes utszáin ügettem Ibrahim kíséretében, kinek a' sokaság elosztásával legkisebbet sem kelle fáradnia. — Én az erkélyen kezdett ábrándozásimat folytatám.

Ez vala először, hogy Bekir pasa haremébe hivatattam; ő egyik fekete eunuchját küldé, mi nagy megbecsültetésnek jele. Ez által szolgám szerfelett hízelve látta magát, én pedig a' betegség tetemes veszélyességét gyanítám, minthogy a' keletiek éjjel nem örömet vesznek-be gyógyszert, 's az álmod minden, sőt orvosuk felett is többre tartják. A' pasa kastélyához érkezvén, mely egy ropant, buján tenyésző, illatdús növényekkel tele kertben vala, mindent legélénkebb mozgásban találtunk. — A' beteg sem mameluk sem rabnó — gondolám magamban; 's valóban úgy is volt; mert alig léptem az elfogadó terembe. midőn a' legmélyebb fájdalom kifejlése mellett a' kerevetén guggoló ur így kiálta-fel: „nőm halálos beteg!“ — mire eunuchjának, ki engem ide vezetete, jelt adott, hogy a' beteg szobájába vezessen.

Itt egy vashól készült ágyban — mi olly fényüzés, mely a' pam-lagot ajánló Koran parancsának ellenére csuszott a' muselmanok haremébe — egy nőt leltem, kinek arcza és kezei szorgosan valának leplezve, mert csak így engedik-át a' keletiek nejükét az orvosoknak. Én az üteret a' lepel alatt tapintám, és csekély de gyorsnak találtam. A' hörgő lélekzés a' fátyolt emelgeté, mely az arcot titkolá, és a' szólhatást akadályozta. Én nyilatkozám, hogy a' hölgy halálozik. Nyilatkozatom a' pasa tudtára adatott, kinek zokogását észre vevém. Most a' nő arczát kívántam látni, hogy a' betegség diagnózisát visszaállithassam. Az eunuch ezt nem engedé, 's mondá:

hogy előbb a' pasának tudtára kell adnia. Ez a' beteg ágyához jött. — „Mit kíván ön? — szólt ő. — E' nő hölgyem; ő Mohamed-Ali kedvelt rabnője vala; én őt kegyességéből birom. Csak, két férfi van széles e' világon, ki őt fátyoltalanul láthatá.“ — „Igen jól van — válaszolék hidegen — tehát én leszek a' harmadik! vagy inkább azt akarja, hogy meghaljon?“

„Mentse-meg, kényszeritem önt!“ — kiáltott a' pasa.

„Engedje hát meg, hogy levonjam arczáról a' fátyolt!“

Ő a' megegyezés jelét adá; én a' beteg ágya felé hajoltam, 's a' fátyolt elvém.

A' hölgy szépsége rám nézve meglepő volt. Mind a' mellett, hogy a' halálhoz igen közel vala, még is arczvonásai ama nemes és érzékiség vegyületét viselék, melly kelet hölgyeit jellemzeni szokta. Én a' megmérgezésnek minden jelét megismerém rajta, 's az első kérdésre azonnal betegsége természetét akarám fejtegetni; midőn egy gondolat villant keresztül agyamon, 's magamban ezt mondtam: „várj kissé a' dologgal, mert ezen esetben titok rejtezik.“ — Hánytatót rendelttem azonnal, 's a' beteg meg vala mentve.

Epedő szemét felém fordítá; én tekintetéből mély elismerés és hála kifejezését olvasám, 's titkot fölfedezni akaró vágyat gyaníték. Mindazáltal ürügyet találni lehetlen vala, minél fogva vele együtt maradhassak. A' világon mindent feláldoztam volna, hogy e' homályt elhárithassam; mert a' hölgy részvétet ihlett belém, 's meg valék győződve, hogy ő egy kegyetlen terv áldozatja.

Következő estve Bekir pasa éppen azon órában hivatott, mellyben az előbbi napon. Hivém, hogy a' betegség ismét előállott, 's jötemkor azonnal a' beteget kívántam látni: de Bekir pasa állítá hogy jobban érzi magát. Arczvonásaiban kedvtelenség és harag mutatkozik; azonban lehetlen vala őt bűnösnek tartanom, mivel a' beteget ő mutatá-meg nekem, 's mindenre könyörgött, hogy azt megmentsem. Körültekintve a' teremben, mellyben valánk, észre vém, hogy minden kimenetel szurony és yataganokkal fegyverzett feketékkel van elfoglalva. Bekir pasa összehúzá homlokát; úgy látszott, hogy egész valója zavarodásban szenved, 's egy gondolat, mellyet velem közleni kívánt, őt látszólag kinzá, de torkában fennakadt.

„Miért — szóltt végre halkan hozzám — menté-meg ön nőmet?“

„Hisz' kérve kényszerített ön arra!“

„Mind a' mellett akarom — felelt ő — hogy tegnapi állapotjába visszahelyeztessék.“

„Kötelességem őt az életnek, nem pedig a' halálnak adni viseza!“

„Kiváнатim parancsolatok! — felelt Bekir, arczvonásait irtó-zatosan összehuzva.

„Ugy látszik, hogy ön szereti nejét, minthogy Mohamed Alitól nyéré!“

E' név hallására elfintorítá vonásait, 's leirhatlan ordítással felelé: „Nem mégy tőlem, míg ő meg nem hal!“

Most állapotom iszonyatosságát felfogám. Irtózatoss valóság! — gondolám — mindenütt megölik nejeiket a' férfiak! A' nyugotiak há-zi szenvedések lassúdan emésztő mérgével; a' keletiek az orvosnak gyorsabb megmérgezésével; ott tű-szurással, itt gyilok-dőféssel. E' gondolat ismét bátorságot ada; gondolkozáim, és azonnal elhatároztam, hogy a' ravaszság és fortély erőszakának elébe kerülök.

(Vége következik.)

A' C a l v i - k.

(Vége.)

Habár szabadon lélekzeltek is a' többiek, hogy ama rémítő kö-telességtől fölmentetének, még sem volt köztök egy is, ki a' cse-ndes, jószívű Marcantoniót ne sajnálta 's a' végrehajtást inkább más-nak ne kívánta volna. A' papir kihullott Marcantonio kezéből; ar-czát elfödé, 's melljéből tompa hang szorult-ki. Testvérei hozzá to-longtak, vigasztalni igyekvők. De ő csendesen eltolván magától őket, fájdalmasan rázta fejét, 's monda: „szünjete-meg vigasztalásokkal; a' változhatlant úgy sem változtathatják. Nem akarok perbe szál-ni a' végzettel, hogy éppen engemet szemelt-ki a' borzasztó tetre; csak arra gondolok, hogy ez által éltetőket mentem - meg. Ég ad-jon nekem erőt a' legborzasztóbbnak véghezvitelére. Készen va-gyok, csak mondjátok, mi dolgom!“

Pater Basilio szóllalt - meg. — „Minden percznyi halasztás e-gyiknek vagy másiknak életébe kerülhet. Minek történni kell, tör-ténjék-meg mindjárt. Övezd - fel, fiam, a' legélesebb paltost; ve-gyünk szövétnekeket, 's menjünk őseid temetkező helyére, a' d é F r a r i egyház sirboltjába. En oldaladnál leszek e' terhes uton!“ — Atyja áldásától 's csak egyetlen öreg szolgától kísérve, utra in-dult az ifjú. Ugy tetszék neki, hogy a' föld inog lábai alatt, midőn a' földalatti csarnokokba lépett. Basilio gyámkarja nélkül bizony-nyal földre rogyandott. — „Légy férfiú — sugá ez neki — siess, mert minden elszalasztott percz atyád vagy valamelyik testvéred é-letét veszélyezteti. Előre! itt már a' lég is dögletes! Előre, mon-dom! a' béke emberének kelljen-e szivedbe bátorságot lehelni?

a

Pater Basilio magával vonta Marcantoniót a' koporsó-sorok szűk utzáira. Az utóbbi hetek igen összeszoríták a' különben is szűk tért. A' szövétnekek vörös fénye rezgve tévedezett a' penészes falakon, melyek mellé borzasztó festonokként csontok voltak halmozvák. A' fülkékben egymásra tornyozott koponyák heverték. A' későbbi koporsók vad rendetlenséggel rakattak egymásra; az alsó szúették a' felsők terhe alatt összeomlottak. A' rémitő idő levonta a' halálról különben ünnepélyes leplegét, 's ez most egész iszonyatosságában láttatá magát. Marcantonio anyja 's testvérei koporsóit akarta fölkeresni; de Basilio aggódó lélekkel sietni készteté; hallgatva egy magánosan a' szegletben álló ólom koporsóra mutatott, 's a' velők jött szolgának jelekkel értésére adá, emelné-fel a' koporsó födelét. Sokáig hiába küzködött a' cseléd a' feszítő dorongnak ereszték közé tolasával. Egy belülről ellenszegülő hatalom minden erőködését gunyolni látszék. Csak mindhármuk összes fáradozásának sikerült a' koporsó felnyitása.

Egybe szorított öklök, nyílt, meredt szemekkel feküdt itt az öreg Mauro teste; eléktelenült ajkain pokoli vigyorgás látszék ülni. Iszonyú, vérfagylaló tekintet volt. — „Ki a' karddal hüvelyéből! — kiálta a' szerzetes — ne tétovázz! sejtésem nem csalt. Ő valóban vampyr! vágj! különben mindnyájan itt veszünk.“ — Kétségbeesett dühével sújtá Marcantonio fegyverét a' koporsó felé, 's ájulva rogyott-le.

Több hét folyt - le, midőn az ifjú, kit amaz éj borzalmai ágyba döntöttek, először kelt-fel. Myrtus- 's narancsfák árnyában ült a' Casa Calvo erkélyén, és gondolkodva nézte a' canalazzo tarka zsibongását, 's hallgatta az örömittas nép ujjongását. A' vampyr-lefejezése megtörte a' dögvész hatalmát; néhány nap mulva nyoma is eltűnt a' ragályos kórnak. Ámbár azon öntudat, hogy polgártársainak jótévedése volt, vigasztalható is az ifjút: még is nem kevésbé érzé, miképp' amaz irtózatosságnak emléke folyton sötét fellegként fog utána vonódni, 's az élet színfénye reá nézve örökre kihuny. Elmélyedéséből egy levelet hozó cseléd zavarta fel. A' levél Claudiától, a' holtnak gondoltól jött.

Tartalma ez volt: „keves nap mulva a' dögvész kitörése után, egy gondola kötött-ki kolostor-szigetünknel. A' gondolából magas, nemes természetű, gyászba öltözött hölgy szállván-ki, a' priornővel, kivánt szállani. Rövid idő mulva én is oda hivatattván, az idegen asszonyosság elébe állítottam. Ez könyűk özöne közt ölelt - meg, 's anyámnak vallá magát; egyszersmind azonban azt is tudomra adá miképp' atyám többé nincs, minthogy az a' dögvész áldozata lön. Anyám magával vitt Velenczébe, hol a' legrejtélyesebb elvonultság

ban éltünk. Ezen elvonultságra inkább atyám családjának gyűlölsége, mint a' vészteljes idő készlete. Atyám, hogy vagyona utáltt örököseire ne maradjon, egy nemes de szegény hölgygyel nősült — titkon, hogy egy váratlan örökös által annál inkább kijátszhassa ellenségei reményét. A' nősülés gyümölei közül egyedül maradtam-fenn. E' közben anyám titokban minőent elkövetett, hogy házasságuk törvényesnek ismertessék-el, 's én jogaimba igttatassam. Atyám nevét csak akkor valék megtudandó, 's egyszersmind a' homályból, mint gazdag örökösne, egész fényben föllépendő, ha a' törvény végzete kedvező leend részemre. Nehány nap előtt azonban rémülve és szörnyű kedély-ingerültséggel rohan szobámba, jelentő, hogy férje rokonságának embertelen gyűlölsége azt még sirjában is üldözi; hogy egy rokon szentségtelen kezét emelt a' halott ellen, 's rajta a' legundokabb tettet követé - el. Kétségbeesése kivallatá anyámmal a' titkot. Atyám Mauro Calvo volt — a' halott-csonkító te vagy! Holnap apáczá fátyolt öltök. Én nem mondhatom: élj boldogul!“

Midőn a' santa catterinai harangok zugása közben Claudia fűrtjei földre hultak, midőn a' gyász posztóval betakartatott, jelentésül, hogy ő a' világra nézve már meghalt, éppen akkor evezett-el boldogtalan kedvese a' zárda mellett, Malomocóban brigantine-ra szállandó, melly őt Rhodusba vigye. Ide érve keresztet tűzött melljére, 's néhány hónap múlva, egy mór kalózhajó elfoglalása közben, agyon szurattott.

Ámbár az öreg Mauro vagyona testvére 's ennek gyermekeire szállott is, áldás nem látszék nyugodni az örökségen. Mindennemű szerencsétlenség, nagyobbára azonban a' hibája által, évenként alább süllyedt a' Calvo-család; végre inségre, nyomorúságra jutott. Az utósó Calvo koldulással táplálta magát a' Casa Calvo márvány lépcsőin. Egy kemény téli éj után, ősei palotájának küszöbén fagyva találták elaszott testét.

Gaudy után

Parlagi.

PESTI VIZSGÁLÓ.

Hirsze krény. — A' reánk íjesztett kemény hideg, úgy látszik, engedni akar. — 7-ik 's 8-kán kevés vagy semmi jég sem látszék a' Dunán. Ez utóbbi napi délután 2 óra előtt jött-meg Bécsből Maria Anna gőzhajó, melly onnan már szombaton (5-én) indult, de a' sűrű ereszkedett ködök miatt több ízben megállni kényteték. Bécsben mult héten csaknem két napig olly mély hó esett, hogy a' szárok csörtetve suhantak rajta keresztül. Pestet 7-kén estve sűrű köd borítá, úgy hogy néhány lépésnyire alig láthattunk. Az állóhid czölőpeinek verésével még most is élénken foglalatosak. — A' kereskedői casino közgyűlésében (feb. 8.) m. gróf Széchenyi István ur őnga által indítványba hozott egy kikötőnek készíttetése, mellyben a' pestbudai hajók télen által biztos menedéket lelhessenek. Elhatározottat egyszersmind, hogy cs. k. felséges uralkodó

fejedelmünk 's a' es. k. nádorfőherczegnek arczképeik a' nevezett casino tere-
meinek teljes disztítésére minél előbb megszereztesse nek. — Dec. 9-ke rövid
ideig tartott hóval kezdődött, 's kevés jeget is hozott Dunánk hátára. — A'
pestbudai hangászgyesület harmadik 's ez évben utósó hangversenye folyó hó
25-én (karácson napján) leend, 's részei: Mozartnak B-dur cantatája; Krufft
hymnusa 's Beethoven igen jeles 's már egyszer nagy tetszéssel fogadtatott
pastoralis symphoniája lesznek. Ezekhez hihetőleg még Händl Allelulája is já-
ruland. — Ismét egy időjós támadt, ki a' „zweibrücki hétillapban“ ezeket
mondja: az idei tél későn kezdődik, sok havat hoz, 's egészben véve inkább
lágy mint zord lesz. Kellemesb tavaszt rég óta nem láttunk, a' nyár pedig
igen forró lesz. Ámbár gyakran érzendjük az eső hiányát, még is bőven ka-
matozand minden gabonafaj, kivévén némelly hiélvesy veteményeket. Bor
nemcsak sok, hanem igen jó is, fog teremni. A' méhtenyésztők is örvendhetnek,
mert annyi mézők 's viaszuk rég nem volt, mint ez idén lesz. Meglássuk, hány
zsákkal telik! Eddig legalább még a' sok hó ellen panaszunk nem lehet.

KÜLÖNFÉLE.

A' bibornok, statusminister és király gyógyásza. — A' fran-
czia forradalom előtt történt, azon időben, midőn franczia országban fényes
pálya csak született nemesnek nyílt. Paristól nem messze egy kis helységben
nyájas fogadó vala, hol szokás szerint minden utazó, ki éjszokról jött, még
egyszer megállt a' szerény szobában megpihenendő, mintha előbb lélekzetet
akart volna magának szerezni, hogy a' világvárosba beléphessen. Paris volt
az ígért földé mindazon ifjaknak, kik, ámbár mindenök hiányzik, valami
magasra hivatváknak érezék magukat, 's kik hírnév- és szerencséhez jutha-
tásul mindig csak a' széles utat választják, jóllehet tudhatnák, hogy az csak
ritka kivételekben vezet oda. — Egy szép reggel, melyre tavaszhoi nap
nyájasan mosolygva ömlött-el, egy 16. vagy 18 éves — o szép kor! — ma-
gas termetű, nemes, férfias arczvonású ifjú jöve, 's beszólt a' fogadóajtón,
magát reggelivel erősítendő. E' fiatal férfi egész lényéből erő 's egésség nyíl-
vánult. Nagy fekete szemei tüzet lövelének; szája az ifjúság első szelíd mo-
solyával olly szabadon 's természetesen mosolygott, hogy csaknem elesábit-
tatnánk hinni, miszerint ez ifjú küszöbén áll a' férfivá lételnek. Vigan lépett
a' szobába a' csaplárosnéhoz szólva: „hozzon nekem, kedves csaplárosném,
reggelit; napkelte óta talpon vagyok, 's mint ön látja, szintugy éhezem,
mint szomjazom.“ Mig e' szavakat mondá, ugyanazon fogadóba más vendég
jöve; egy kis, karesú ifjú, valódi gyermek az imént leírttnak ellenében. Ez
is gyalog jöve, de amannál fáradtabbnak látszék; termete alacsony; arca, mint
tej és vér, feje és piros; hangja, kezei 's lábai, mint leánykának, valá-
nak. — „Jó asszony — szólt már az ajtónál legszerényebb hangon — ad ne-
kem reggelit?“ — E' szavaknál az előbb megérkezett férfi udvariasan az új
utas felé fordult. — „Uram — szólt hozzá — ha akar, reggelizzünk együtt.
Ön utas, mint én; gyalog vándorol, mint én; éhezik, én is; Parisba megy,
utam engem is oda vezet. Ülünk-le hát mindketten az asztalhoz, 's a' költ-
séget fizessük közösen; igyunk együtt; ön az én, én az ön egésségeért; azu-
tán együtt zárandoklandunk Parisig, ott kezecinket derekasan összecsapjuk,
's mindenikünk elmenend szerencsáját próbálni. Megegyez ön?“ — A' kis férfi
ugyanazon mézédessé hangon végtelenül szerényen viszonzá: „ön, uram, rend-
kívül megtisztelt; barátságos ajánlatát büszkén 's örömmel elfogadom.“ —

Már magában az ifjúságban végtelenül sok vonzó erő van; oly szeretetreméltó, édes látvány egy ifjút teljes életerőben 's virágzásban látni, azon korban, midőn a' szellem és szív messze megelőzi az éveket — ez oly ellenállhatlan kecsű látvány, hogy a' legközömbösb is akaratlanul meghatottnak érzi magát. A' csaplórosné bizonyára régen megszokott mindennemű utazókat befogadni, 's mindenkinek ohajtása szerint, legjobb erejéből szolgált. — Ama napon a' legelső vendégek, kiket kiszolgált, két fiatal barátunk, valának. Egy percz elegendő volt, jobb helyre állítani az asztalt, t. i. az ablak elébe, melly előtt az ut nyíltt távulba nyulék; egy percz elegendő volt, a' reggelit: erős bort, puha, fehér kenyeret, zsíros tojáslepényt 's a' többit elkészíteni; ők királyként valának szolgálva. Hiszen övék volt a' legszebb birodalom: az ifjúság, egy királyi hatalom, melly rendületlen, melly atyáról fiúra száll örökül a' nélkül, hogy az atyának vagy fiúnak bitorlástól félniek kellene.

Asztalhoz ültek, kezeikkel már a' párolgó tányér felé nyultak, kenyerök már fel volt metélve, poharaik telve valának, midőn egy harmadik utazó fejét az ablakon bedugá, 's őket szemlélé. Ez elbarnult színű, nyugott, kinyomásteli arezulatú nagy, derék ifjú vala; ő szintolly távul volt az először megérkezett pajzánságától, mint a' második vendég bátortalanságától; ő már férfias gondolatokat árukt-el. Mondani, hogy szép volt, fölösleges lehetne; mert az ember mindig szép, ha 19 éves, ha homloka van, melly elpirulhat, 's ha e' nemes homlokon sötét vagy szőke hajak puha sűrű fürtökben hullámszanak. — De térjünk vissza harmadik utazónkhoz. „Urak — szólt a' két elsőhez, kik asztalnál ültek — miért nem vártok egy szegény ördögre, mint én vagyok, ki gyalog botorkálni kénytelen 's derekasan éhezik? Igen bölcsen tevém, hogy éppen most érkezem; nehány perczcel később, 's végre e' párolgó tojáslepény — melly, Isten bocsásd bűnömet, jobban szaglik a' foghagymánál — eszéjével kellett volna elégednem.“ — Alig szólt így, midőn az első ifjú az ablakon át kezét 's tele poharát nyujtá neki. A' nagy barna kezébe vevé a' serleget, felhajtá, 's kiüríté azt, és uj társa kezét csak szíves testvéri szorítás után ereszté-el; azután a' szobába lépett, 's az asztal másik szögletére ült. A' mézszavú kis férfi középén ült, fölötte csudálkozva, a' Parisba vezető hosszú postauton hogyan lehet oly rögtön szép 's barátságos ismeretséget kötni. — Mindenki saját elmékedésére bízom, a' három ifjú derekasan fogott-e a' reggelihez; étvágyuk az ut fáradalmait 's még inkább az éles, emésztő reggeli lég által megnagyobbodott-e? Első pillanatban ünnepélyes csend uralkodott, csak kés- és villazörejt, egy kecses duettet lehete hallani, melylyel a' serlegcsörgés csudapompásan hangzék össze. Méltó volt a' jelenetet nézni. A' kicsiny annyit evék, mint amazok ketten, 's midőn kezeivel a' tele tálban dolgozott, a' figyelő könnyen meggyőződheték, hogy ő is, látszatos bátortalansága daczára, a' szerencsejének 's hírnév osztásakor részt tud magának szerezni. — A' lakoma, mint minden jó lakoma, röviden tartott. Evés után utnak eredtek; mind a' hárman Parisba 's egy azon uton mentek. — Elejénte a' két erős b lassítani akará lépteit aránytalanság miatt a' harmadikhoz: ez azonban minden sejtés ellenére oly erősnek mutatkozott, hogy bármi gyöngének látszék is, nem kevésbbé derekasan szaporázá lépteit; gyorsan haladtak tehát az uton.

Paris rostélykapuihoz érve összebeszélésük szerint megálltak; e' pontig beszélgetésük élénk, vider, mozgalmas vala, millyen vidám, eléggült ifjak szeszélyes beszélgetése szép tavaszreggelen csak lehet; de oda érve mind-

hárman rögtön elkomorlyodának 's elgondolkoztak. Megjött az elválás percze. Itt az első vándor, köztük a' legerősb, megszállalt: „én — ugymond — Portálnak hivatom, 's Parisba megyek, hogy ott a' tudományok akademiájának tagja, 's a' király első házi orvosa legyek!" — „Én — mondá a' nyulánk barna — Parisba megyek, hogy ott első statusügyvéd legyek!" — „Alig mondá-ki e' szavakat, a' kettő a' kis és karesú szöke választát várta. — „Én — szólt ez mindig édes, szerény hangján — mint önök, uraim, gazdag vagyok reményekben, 's Parisba megyek, hogy ott a' franciaademia tagja 's bibornok legyek." — „Ezen esetben — mondák süvegeiket tiszteletteljesen levéve amazok — önt, monseigneur! illeti az előlmenés." — A' legközelebbi egyház harangjai éppen akkor nagy egyházi ünnepélyt hirdetének. — Ők a' városba mentek.

Ime lássátok, mennyire mehetnek a' bátor és szellemes emberek! E' három ifjú igazat szálla. Ők a' legfőbb diszhivalatokra fölvergődtek. Közülök az egyik, Maury, apát, nagy szónok, a' francia academia tagja, a' kath. egyház bibornoka lett, 's érdemekkel tetézve halt-meg. — A' második csakugyan Treilhard gróf, statusminister, szellemeti, királyától szeretett és tisztelt férfi lett. 'S e' magas polcon a' finom világfi polgártársai tiszteletét is állandóan meg tudta tartani. — Végre az izmos, vidor ifjú, ki magát Portalnak nevezé, álmodott dicsében 's előrendeltetésében olly kevésé csalatkozott, mint két utitársa. Ő a' gyógyászkar első nevezetességeinek egyike lett, a' gyógyászatban nagy előmenetelt tett, fő 's alrangúak, gazdagok és szegények gyógyásza lön. A' tudományokban hírnevet, minden kitüntetést megszerze magának egymás után; akademiái taggá lett, professorrá, legnagyobb gyakorlatú férfivá, szóval, mindenné, kivéve a' király házi orvoshivatalát; e' diszpolcz után sokáig várt. Midőn Portal még szembe nem tűnt gyógyászatlanul volt, XVI. Lajos vérpadon halt-meg; a' respublica gyógyászokat nem akart; Napoleon házi orvosa egyik barátja vala; de Portal nem is mondá, hogy császár házi orvosa leend; csak „királyé" volt jóslata. — Utóbb XVIII. Lajos házi orvosa lett. — Portal kevés év előtt halt-meg mélyen tiszteltetve 's barátaitól bensőleg gyászoltatva. — Emlékezésédét hallám a' tudományok akademiájában, mellynek ő büszkesége 's disze vala, 's ezen igaz anekdota engem annyira érdekelt, hogy azt a' nyilvánosságtól el nem vonhatám. (Janin Gyula után.)

Figyelmeztetés. — *E' lapok jövő fél évi folyamatajára folyóiratunk t. cz. 's minden rendű pörtyfogóitól már elfogadtatik az előfizetés. Kérletnek tehát tisztelettel, hogy rendeléseiket minél előbb és pedig még e' hónap folytában annál inkább megtenni méltóztassanak, mivel a' csak dec. utolsó napjaiban vagy jan. elején beküldendő borítékok nyomtatása nem történhetik-meg azonnal a' vett rendelés után. Ez oka, hogy az így elkészett t. cz. előfizetőknek folyóiratunk első számaival csak későbbben szolgálhatunk, és így rendes olvasóink felbeszakadás nélkül nem vehetik lapjaikat. Előfizethetni mind a' cs. k. postahivataloknál mind Pesten a' kiadó hivatalban. Lakjaikat változtatók ez utóbbinál legbiztosabban tehetik rendeléseiket.*

Szerkeszti Mátray Gábor, halpiaczon, Dencs-ház, 56-dik sz. a.

Nyomatik Trattner-Károlyi' betűivel, angol vas-sajton
uri utsza 453.